

MIRUNA ȘTEFANIA BELEA

cl. a XII-a, Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu”, Târgoviște

Premiul Mare, secțiunea „Poezie – liceeni”

Din istoria recentă a satului meu

până la o mie nouă sute și ceva nimeni n-avusese treabă cu războiul
și nici nu știau ce-i aia rechiziție
pe stră-străbunica nu a interesat-o decât să-și păstreze caii
și au împușcat-o soldații.

atunci a început istoria la mine-n sat.
oameni mobilizați pe front, case golite de lăzi de zestre,
multe slujbe bisericești de ajutorare.

la sfârșit: un monument în curtea bisericii.
acolo s-au întors numele lor de pe front,
acolo au murit cu adevărat,
în tânguierile văduvelor.

maica și-a crescut frații orfani laolaltă cu copiii ei.
bunicul s-a născut primul, înainte de război,
l-au învățat o singură poezie cu versuri albe
nu trebuie să mănânci bomboane de la legionari, că-ți cad dinții
nici să nu le spui lor cine e comunist în sat,
nici să nu vorbești ce vorbim noi în casă
că nu e treaba lor
și uite-l pe sf. nicolae cum te-asteaptă
dacă te bagi vreodată în case la oameni
să ascuți ce zic

tataia știa poezia, dar prietenul lui nu
i-au umplut legionarii buzunarele cu bomboane
și comuniștii anii cu pușcărie

în fine, apoi a venit războiul și cei trei frați au plecat
unul a venit surd, dar
numele altuia s-a bătut în monument
iar al celui de-al treilea s-a scris numai cu cretă
poate se-ntoarce...

nu s-a-ntors și ani mai târziu maica a luat hârtii de la partid
să plece în basarabia după el
să-l găsească acolo căsătorit și bine...
nu l-a găsit
dar dacă ar fi să îi respectăm dorința
l-am mai căuta și astăzi

tataia cu mamaia
au învățat-o pe mama o poezie
despre cum *trebuie să stai, măi fată, la locul tău*
să nu iei nimic de la comuniști, că n-o să-ți fie prea bine
și să nu spui nimic lu tovarășa de la școală, că nu e treaba ei nici a ta
și atât îți trebuie...

popa gogu nu avea părinți să-l învețe
a spus multe și n-a vrut să dea pământul la colectivizare
a dispărut numai doi ani
și s-a întors cuminte
și nimeni nu înțelese de ce se amestecase în istorie

da, veșnicia s-a născut la sat și a murit tot acolo.
în curtea bisericii
un monument o atestă istoric.

gropi

la noi în sat,
cârciuma-i vizavi de cimitir –
o groapă pentru vii și una pentru morți, paradoxal oferindu-și reciproc aceeași perspectivă.
între ele: un drum fără indicatoare,
al cărui capăt nu știe nimeni unde e.
pe drum te poți poticni de asfaltul tare și poți cădea într-una din gropi.

o groapă pentru morți și una pentru vii.
între ele, iată omul
își vinde ultimele cărămizi de la casă pentru țăriile pământului,
sau pentru o altă casă, în pământ – același lucru.
se ridică doar ca să se poticnească în față,
renunțând de bunăvoie la cuvânt.

cârciuma și cimitirul amuțesc spiritual
odată cu moartea dorinței de viață.
neantul întins a săpat în banal o groapă pentru vii și una pentru morți,
iar bezna a căzut peste ele
și a strivit toate conștiințele dinăuntru.

și în amurg,
oamenii se târșâie de-a curmezișul drumului, din groapa cu vii în groapa cu morți.

în cimitir, lumânările se aprind devreme,
în cârciumă, vremea a stins lumânarea demult.

autoportret

eu
sunt strănepoata lu crețu –
crețu, de făcea cu gură de lup.
de făcea de bine ori de rău,
n-am aflat
și dacă nu mi-ar fi dragă legenda
m-aș îndoii chiar de faptul
că făcea cu gură de lup.

eu
am crescut cu povești cu vrăjitori
și preoți care îi înving întotdeauna
cu ajutorul sfinților,
dar despre taica crețu nu am auzit să fi fost în-
vins.
pesemne era un vrăjitor aparte,
cu o gură de lup strașnică.

sunt strănepoata unui mag!
n-am talente vrăjitorești, ce-i drept,
trăiesc secular,
într-o casă cu gresie și cu faianță
cu părinți și cu animale de pluș.

nu am văzut niciodată
o gură de lup
așa cum mi-o imaginam la taica:
uriașă, înspăimântătoare,
mâncând orice cu oasele ei albe,
mișcându-se tainic –
cocor cu dinți ca niște degete
ușoară ca o umbră-a unui nor.

crețu
a murit de mult
dar se mai aude și acum prin sat de isprăvile lui
și mulți săteni care mă văd pe drum
mă salută indiferent
ca și cum n-aș fi decât o umbră,
o amintire a lui crețu.

eu
nu sunt decât
gura de lup
rămasă de la taica.